

Eliáš a babička z vajíčka
O mamince princezně a tatínkovi na hraní
(zkrácený úryvek)

S rodiči je to jako s počasím. Člověk si je nevybírá. Ať se nám líbí, nebo ne, prostě jsou tady a nemá cenu stěžovat si.

Po pravdě řečeno s rodiči je to daleko horší než s počasím. Proti dešti roztáhneme deštník, když pálí slunce, nasadíme si tmavé brýle a za sněhových plískanic si můžeme sednout ke kamnům. Ale zkuste jít na protivné rodiče s deštníkem. Říkám zkuste, ale chci říct: v žádném případě to nezkoušejte! Ať vás to ani nenapadne! Mějte s nimi trpělivost. Třeba je to přejde. Třeba z toho vyrostou. Nebo taky ne. V každém případě, když už vám hodně polezou na nervy, vzpomeňte si na Eliáše.

Už je mu šest a půl a představte si, že jeho maminka se pořád ještě nenaučila hrát si na mimozemšťany a jeho tatínek dodnes neumí vyrábět papírové draky jaksepatří! ... Eliáš si připadá jako chudáček. Nedivte se, vždyť s těmi dvěma není k vydržení! Vyletěli byste z nich z kůže! Eliáš už párkrát z kůže vyletěl, ale zase se do ní rychle vrátil, protože bez kůže si nemohl ani pořádně zanádat. Má jedno oblíbené, trochu složité, ale moc pěkné nadávání. Zní asi takhle: Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost! Musí se to říkat hodně rychle a Eliáš ho umí, jako když bičem mrská.

Expresní rychlostí a několikrát za sebou ho říkal například v sobotu. Tatínek seděl u počítače a něco psal. Za okny zářilo slunce jako nový žlutý fotbalový míč, který dostal Eliáš za vytržený zub. Eliáš si s ním kopal v pokoji, ale shodil lampu a musel přestat.

„Běž na hřiště. Až to tatínek dopíše, přijde za tebou a zakopete si,“ slíbila maminka. Eliáš šel na hřiště a kopal míč proti zídce tak dlouho, dokud míč zídku nepřeletěl a nezmizel za ní. Tatínek seděl do večera u počítače, míč zůstal v cizí zahradě a Eliáš celou cestu z hřiště domů nadával: „Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost!“

Nebo předtím, ve středu. Maminka vyzvedla Eliáše ze školy a řekla: „Musím se teď podívat na jeden film o konopištském zámku a jeho obrazech. Buď hodný, hezky si maluj, a až film skončí, zahrajem si spolu na mimozemšťany.“

Eliáš si maloval ve svém pokoji a těšil se. Věděl, že maminka si na mimozemšťany hrát neumí, ale byl rád, že to chce aspoň zkusit. Jenže film byl ukrutně dlouhý, maminka ho pořád zastavovala a vracela a něco si zapisovala a pak byl najednou večer, tatínek přišel z práce, měl hlad, maminka šla vařit večeři a z mimozemšťanů nebylo zase nic. Eliáš vzal všechny obrázky, které předtím namaloval, a ze vzteku je roztrhal. Na tisíce malých kousků. Kousky spláchl do záchoda. Záchod se ucpal. Ucpal se tak dokonale, že ho tatínek musel protahovat pružinou. Zlobil se přitom na Eliáše a Eliáš nadával: „Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost!“

Jenomže nadával svým tichým hlasem, ne tím hlasitým, takže ho nikdo neslyšel a tatínek s maminkou se mysleli, že je mu to líto a že se za své chování stydí. Přišli mu pak dát pusku na dobrou noc a všichni se před spaním usmířili. Eliáš ale věděl, že je to na chvíli, že zase bude muset nadávat, když ne zítra, tak pozítří, když ne kvůli míči a mimozemšťanům, tak kvůli

něčemu jinému. Protože maminka a tatínek si dělali, co chtěli. Byli nemožní. Byli nevychovaní. A Eliáš neznal nikoho, kdo by mu je vychoval.

Zkrácený úryvek:

S rodiči je to jako s počasím. Člověk si je nevybírám. Ať se nám líbí, nebo ne, prostě jsou tady a nemá cenu stěžovat si.

Po pravdě řečeno s rodiči je to daleko horší než s počasím. Když už vám hodně polezou na nervy, vzpomeňte si na Eliáše.

Už je mu šest a půl a představte si, že jeho maminka se pořád ještě nenaučila hrát si na mimozemšťany a jeho tatínek dodnes neumí vyrábět papírové draky jaksepatří! ... Eliáš si připadá jako chudáček. Má jedno oblíbené, trochu složité, ale moc pěkné nadávání. Zní asi takhle: Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost! Musí se to říkat hodně rychle a Eliáš ho umí, jako když bičem mrská.

Expresní rychlostí a několikrát za sebou ho říkal například v sobotu. Tatínek seděl u počítače a něco psal. Za okny zářilo slunce jako nový žlutý fotbalový míč, který dostal Eliáš za vytržený zub. Eliáš si s ním kopal v pokoji, ale shodil lampu a musel přestat.

„Běž na hřiště. Až to tatínek dopíše, přijde za tebou a zakopete si,“ slíbila maminka. Eliáš šel na hřiště a kopal míč proti zídce tak dlouho, dokud míč zídku nepřeletěl a nezmizel za ní. Tatínek seděl do večera u počítače, míč zůstal v cizí zahradě a Eliáš celou cestu z hřiště domů nadával: „Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost!“

Nebo předtím, ve středu. Maminka vyzvedla Eliáše ze školy a řekla: „Musím se teď podívat na jeden film o konopištském zámku a jeho obrazech. Buď hodný, hezky si maluj, a až film skončí, zahrajem si spolu na mimozemšťany.“

Eliáš si maloval ve svém pokoji a těšil se. Věděl, že maminka si na mimozemšťany hrát neumí, ale byl rád, že to chce aspoň zkusit. Jenže film byl ukrutně dlouhý, maminka ho pořád zastavovala a vracela a něco si zapisovala a pak byl najednou večer, tatínek přišel z práce, měl hlad, maminka šla vařit večeři a z mimozemšťanů nebylo zase nic. Eliáš vzal všechny obrázky, které předtím namaloval, a ze vzteku je roztrhal. Na tisíce malých kousků. Kousky spláchl do záchoda. Záchod se ucpal. Ucpal se tak dokonale, že ho tatínek musel protahovat pružinou. Zlobil se přitom na Eliáše a Eliáš nadával: „Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost!“

Jenomže nadával svým tichým hlasem, ne tím hlasitým, takže ho nikdo neslyšel a tatínek s maminkou si mysleli, že je mu to líto a že se za své chování stydí. Přišli mu pak dát pusku na dobrou noc a všichni se před spaním usmířili. Eliáš ale věděl, že je to na chvíli, že zase bude muset nadávat, když ne zítra, tak pozítří, když ne kvůli míči a mimozemšťanům, tak kvůli něčemu jinému. Protože maminka a tatínek si dělali, co chtěli. Byli nemožní. Byli nevychovaní. A Eliáš neznal nikoho, kdo by mu je vychoval.

Úplně zkrácený úryvek:

S rodiči je to jako s počasím. Člověk si je nevybírám. Ať se nám líbí, nebo ne, prostě jsou tady a nemá cenu stěžovat si.

Po pravdě řečeno s rodiči je to daleko horší než s počasím. Když už vám hodně polezou na nervy, vzpomeňte si na Eliáše.

Má jedno oblíbené, trochu složitě, ale moc pěkné nadávání. Zní asi takhle: Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost! Musí se to říkat hodně rychle a Eliáš ho umí, jako když bičem mrská.

Expresní rychlostí a několikrát za sebou ho říkal například ve středu. Maminka vyzvedla Eliáše ze školy a řekla: „Musím se teď podívat na jeden film o konopištském zámku a jeho obrazech. Buď hodný, hezky si maluj, a až film skončí, zahrajem si spolu na mimozemšťany.“

Eliáš si maloval ve svém pokoji a těšil se. Věděl, že maminka si na mimozemšťany hrát neumí, ale byl rád, že to chce aspoň zkusit. Jenže film byl ukrutně dlouhý, maminka ho pořád zastavovala a vracela a něco si zapisovala a pak byl najednou večer, tatínek přišel z práce, měl hlad, maminka šla vařit večeři a z mimozemšťanů nebylo zase nic. Eliáš vzal všechny obrázky, které předtím namaloval, a ze vzteku je roztrhal. Na tisíce malých kousků. Kousky spláchl do záchoda. Záchod se ucpal. Ucpal se tak dokonale, že ho tatínek musel protahovat pružinou. Zlobil se přitom na Eliáše a Eliáš nadával: „Konec – blbec – utopenec – stará popelnice – smradlavá noha – počurané strašidlo – už toho mám dost!“

Jenomže nadával svým tichým hlasem, ne tím hlasitým, takže ho nikdo neslyšel a tatínek s maminkou se mysleli, že je mu to líto a že se za své chování stydí. Přišli mu pak dát pusu na dobrou noc a všichni se před spaním usmířili. Eliáš ale věděl, že je to na chvíli, že zase bude muset nadávat, když ne zítra, tak pozítří, když ne kvůli mimozemšťanům, tak kvůli něčemu jinému. Protože maminka a tatínek si dělali, co chtěli. Byli nemožní. Byli nevychovaní. A Eliáš neznal nikoho, kdo by mu je vychoval.